

двори съ високъ плетъ и се свива до топло огнище, прѣдъ което вече поклаща опашка вѣрно куче („Делия“) — и гледа на живота отъ прозорецъ („Отъ прозореца“).

Въ нѣкои отъ по-новитѣ идили на П. Ю. Тодорова личи външно промѣнение и вътрешно вдълбочаване. Тѣ сж по-сдържани, съ по-рѣзки чѣрти; не е тѣй силна вече оная ганиствена омая, която вѣе отъ другитѣ, но тѣ ни покѣртватъ отъ по-дълбоко. *Нехранимайка* е единъ идеалистъ *par excellence*; неговата прѣданность, по добръ тука неговата жарка страсть да се бори за общото отива до тамъ, че не само дѣто свършено забравя себе си и своитѣ, но и тие дори, за които той се застъпва прѣдъ насилниците тѣй енергически, захващатъ да се плашатъ отъ него, отъ защитника си, подобно древнитѣ отъ пророцитѣ си, съзнавайки слабодушието и безсилието си да поемнатъ борбата, къмъ която се викатъ, и гледатъ часъ по-рано да го нѣма отъ селото имъ, да се отгърватъ отъ него. И нехранимайка върви самичкѣ по зимно студено поле къмъ града, дѣто ще отбива тригодишна войнишка служба, а на другия край на селото съ пѣсни и свирки изпращатъ свои своитѣ, даже и баша му не него изпровожда, а тича тамъ при веселитѣ. Той не видѣ отъ нигдѣ съчувствие, но той трѣгва съ надежда пакъ да се завърне и наново да поеме заченатата борба („Нехранимайка“). Ала единъ день, тъкмо когато бжде увѣичанъ за подвизитѣ си, дълбоко да се усъмни и разочарова въ светостѣта на дѣлото си. Свети Петъръ слуша гузенъ майка си да се извинява и да му разправя, че тя е била принудена да грѣши, защото той е тичалъ по вѣтъра и никога не се е погрижилъ да ѝ отмѣни ржцѣ, а дори и самия него е трѣбвало да храни и гледа („Райски ключаръ“).

Единични стоятъ въ нашата литература вълшебната симфония за суритѣ елени „Борба“ съ своя мощенъ езикъ и милата пѣсень „Надъ Църква“, която ни пѣе за двѣ изгорени души, какъ се пакъ намиратъ и горятъ вовѣкъ една за друга...

Характеристиченъ, както за драмитѣ, които ще бждатъ разгледани на отдѣлно, така и за идилиитѣ на П. Ю. Тодоровъ е силниятъ лириченъ тонъ. Тая лирика е естествена, необходима и за автора, и за героитѣ му. Има мѣста, особно изъ „Несрѣтникъ“, „Гусларова Майка“, „Делия“, „Овчари“, които, и отдѣлени отъ цѣлото могатъ да се четатъ като лирически стихотворения, написани на магически езикъ. Четешъ и сѣкашъ синьо небе, по което се рѣятъ бѣли облачета, виси надъ тебе,